

steedde hij zijn tijd aan het zamenstellen van een godsdienstig werk, dat de dood hem echter niet liet voltoojien.

—Kort voor zijn dood liet hij den grooten fabeldichter Gay dringend verzoeken, hem te komen zien, en verzocht dezen, toen hij was gekomen, hem vergiffenis te schenken voor 't kwaad dat hij eens van hem had geleden. Gay begreep er niets van, en Addison wilde zich niet verder verklaren. Men vermoedt, dat hij zich in 't parlement had verzet tegen de bevordering van Gay. †

Toen zijn einde nabij was, liet hij zijn voormaligen pupil, thans zijn stiefzoon, den Graaf van Warwick, die door een ongebonden leven ziel en ligchaam verwoestte, tot zich roepen en sprak: »ik heb u aan mijn sterfbed doen komen, om u te laten zien, hoe een Christen sterft.»

Hij stierf op Holland House, in den ouderdom van zeven en veertig jaar.

RICHARD STEELE.

1676—1729.

Oprichter van de klassieke tijdschriften: The Tatler,
The Spectator en The Guardian.

Richard Steele werd te Dublin geboren, en door den bijstand van den Hertog van Ormond, bij wien zijn vader secretaris was, naar eene school te Londen gezonden. Hier knoopte hij den eersten vriendschapsband met Addison aan, welke zoo bevorderlijk was tot het welslagen hunner pogingen, om den geest des volks te veredelen en te beschaven.

Na eenige jaren te Oxford gestudeerd te hebben, zonder zich aan eenig bepaald vak te wijden, bekreop hem de lust om onder dienst te gaan, en daar zijne pogingen tot het verkrijgen van een officierspost mislukten, nam hij, als gemeen, dienst onder de ruitery. Hier wist hij zich door zijne geestigheid en vrolijkheid bij zijne meerderen zoo be-

mind te maken, dat hem eindelijk eene betrekking als vaandrig ten deele viel.

Het ongebonden leven, dat hij als krijgsman leidde, gaf zijn snuggeren geest ruimschoots gelegenheid de wereld van hare slechtste zijde te leeren kennen. Om zijn nu en dan ontwakend geweten te stillen, en te trachten ook wat beter te worden, schreef hij zijn *Christian Hero*, waardoor hij zich echter den spot zijner lustige kameraden op den hals haalde. Zij konden zich de worsteling tusschen zijne goede grondbeginselen, en de zwakheid van zijn karakter niet verklaren.

In 1702 gaf hij een tooneelstuk, *The Funeral or Grief à la Mode* uit, dat veel bijval vond; maar toen hij twee jaar later *The lying Lover* deed opvoeren, die door zijn ernst aan 't publiek niet beviel, besloot hij vooreerst niet meer voor het tooneel te werken en liever een tijdschrift uit te geven, om zijne landgenooten op hunne slechte zeden, kwade gewoonten en gebreken opmerkzaam te maken. Zoo gaf hij eerst *The Tatler* uit, die grooten bijval vond, want, zooals gewoonlijk, niemand paste de aangetoonde misslagen op zich zelve, maar wel op zijn buurman toe. Nadat hij, door Swift, als de voornaamste schrijver van *The Tatler* aan 't publiek bekend was gemaakt, zag hij zich genoodzaakt een tweede tijdschrift op te richten, dat den naam van *Spectator* verkreeg, en nog meer opgang maakte dan het eerste. Van dezen *Spectator* werden telkens 20,000 exemplaren verzonden, en arme werklieden vormden zich tot clubs, om gezamenlijk dit tijdschrift te kunnen lezen. Door dezen goeden uitslag aangemoedigd, richtte Steele nog een derde tijdschrift, *The Guardian*, op.

Krachtig werd Steele in zijne pogingen ondersteund, door de beste schrijvers van zijn tijd, en ofschoon zijne eigene stukken het talrijkst zijn, worden zij in waarde door die van zijn vriend Addison overtroffen. Steele wist het, maar zijn goede inborst deed hem hierover nooit enige ijverzucht voeden, integendeel, hij achtte er Addison des te meer om.

Daar hij een groot voorstander van de partij der Whigs

was, werd hij door hun toedoen, bij de troonsbeklimming van George I, opzigtder der koninklijke stallen te Hamptoncourt, lid van 't parlement, en bovendien tot ridder verheven. Daarna werd hij met eene zending naar Edinburg belast, waar hij eene vruchteloze poging deed om de Engelsche met de Schotsche kerk te vereenigen, en eens een prachtigen maaltijd gaf aan eene groote menigte bedelaars en andere lieden, van de straat opgeraapt.

Maar Sir Steele verloor zijne voordeelige betrekking, door al te groote rondborstigheid. Getrouw aan zijne grondbeginselen, verzette hij zich tegen den voorgedragen Bill, om een blijvend aantal Peers te bepalen, en den koning de magt te ontnemen, andere te kiezen, dan om uitgestorvene geslachten aan te vullen. Addison echter schaarde zich aan de zijde der ministers, en nu ontstond tusschen de beide vrienden, wier samenwerking zoo heilzaam was geweest voor het Engelsche volk, eene verwijdering, die, door den vroegtijdigen dood van Addison, niet meer kon worden bijgelegd.

Steele had steeds aan het groote gebrek gesukkeld, van het geld niet te kunnen waardeeren, en nu hij een groot inkomen had verloren, liepen zijne zaken schromelijk in de war.

Eens verzocht hij den schrijver en tooneeldichter Richard Savage tegen den volgenden dag bij zich. Deze kwam, vond een rijtuig voor de deur van Steele, en werd door zijn gastheer naar eene kleine herberg gevoerd. Hier gaf Steele aan zijn gast het voornemen te kennen, om een vlugschrift te schrijven, en verzocht dezen op te teekenen, wat hij zou voorzeggen. Nog waren zij bezig toen het middagmaal werd opgedragen, over welks karigheid Savage zich ten hoogste verwonderde, die zelfs genoodzaakt was Steele om wijn te vragen. Met blijkbaren tegenzin deed Steele ze aanrukken. Na het eten werd het werk geëindigd; nu kwam het op betalen aan en Steele verklaarde, dat het vlugschrift daartoe moest dienen. Voor twee guinjes raakte men het kwijt, en Steele was dezen dag zijnen schuldsichers behendig ontsnapt.

Op een anderen tijd had onze schrijver eene menigte lieden van den eersten rang bij zich genoodigd, welke zich ten zeerste verwonderden over het groot aantal bedienden, die de tafel omringden. Toen men hem opmerkzaam er op maakte, zeide hij, van die gasten wel ontslagen te willen zijn. »Waarom laat gij ze dan niet vertrekken?» vraagde men weder — en Steele bekende, dat het allen gerechtsdienaars waren, hem door zijne schuldeischers gezonden; daar hij ze niet kon weg sturen, had hij gemeend ze maar als lijfbedienden te moeten kleeden. Zijne vrienden vonden den zet aardig, en betaalden zijne schulden.

Kort voor zijn dood besloot hij te Llangunnor, nabij Caermathan in Wales, stil te gaan leven, om te trachten, door schrijven, zijne schuldeischers te voldoen. De dood liet hem echter den tijd niet, dezen pligt te vervullen. Hij stierf in zijne afgelegen woning, *insolvent*, op den ouderdom van drie en vijftig jaar.

EDWARD YOUNG.

1681—1765.

WERKEN.

Gedichten: Night Thoughts. — Resignation. — The Love of Fame. — The Last Day, enz.

Young werd te Upham bij Winchester geboren, waar zijn vader predikant was. Hij studeerde te Oxford, en leidde er een zeer loszinnig leven; doch hij beterde zich nog, eer de zaden van waar godsdienstig gevoel geheel verstikt waren.

In den ouderdom van twee en dertig jaar, trad hij op als hoveling en dichter, hetwelk hij bleef tot het einde zijns levens. Ondersteund door zijn beschermer, den Hertog van Wharton, dong hij naar eene plaats als vertegenwoordiger bij 't Parlement, doch zijne poging mislukte; en toen spoedig daarop de Hertog overleed, en hij daardoor allen